

Merde Impossible

Stephen Clarke

PLUS

Stephen
Clarke

Merde Impossible

PLUS

Přeložil Richard Podaný

Stephen Clarke, Dial M For Merde

© Stephen Clarke, 2008

Translation © Richard Podaný, 2010

Illustrations © Jakub Požár, 2010

ISBN 978-80-00-02480-6

Faust: „Jen sedm hodin kdybych měl,
bez ďábla bych se obešel
a sved bych takovouhle bytost.“

Mefistofeles: „Už málem jak Francouz hovoříte (...)“

Johann Wolfgang von Goethe: *Faust*
(1808; český překlad Otokar Fischer)

Jak jsem ze zákona nucen zdůraznit, tento román v *žádném případě* nenaznačuje, že se nynější francouzský prezident těší sexuálními úsluhám ženské části své kanceláře. Takové tvrzení by bylo urážlivé – a naprosto neuvěřitelné.

Stephen Clarke, Paříž 2008

Věnováno posádce dobré lodi Esperanza

Rozehrávka

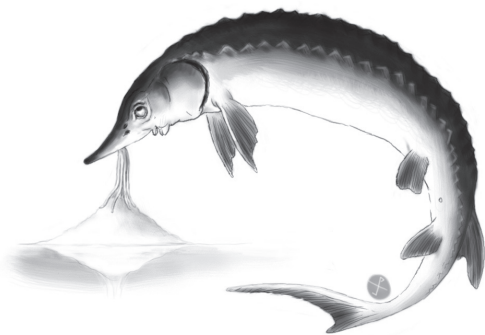
„Chceš se mnou jet na jih Francie?“

Než to dořekla, už se mi hlava zaplnila chvějivým obzorem nad zelenými vršíčky s olivami, kde se okrově žluté vily krčí mezi...

Ne, řekl jsem si, krajinářské věci vynecháme. Takže stříh rovnou na snímek nablýskané bílé jachty, na láhev růžového vína v ledu a na tu dívku, která se lákavě povaluje na lehátku a kůží vstřebává vlídné zářijové sluneční paprsky.

Otevřel jsem oči, protože mi došlo, že říká něco dalšího.

A to, co říkala, mě nejen vrátilo rázně na zem – mrštilo mě to přímo po hlavě do Středozemního moře.

NENÍ VŠECHNO PLATINA, CO SE TRPYTÍ

Paříž

1

„*Bonjour.*“

„*Bonjour.*“ Mladá dáma v brýlích s kovovými obroučkami se usmála. Slušný začátek, usoudil jsem. Právě jsem se vrátil do Paříže po několika měsících strávených v Americe, kde moje francouzština rychle vyšisovala jako zimní opálení. Dělal mi dobře, že si ji zase vylepším.

„*Je m'appelle West. Paul West.*“ Pošoupnul jsem po pultu kreditku. „Se mnou můžete mluvit anglicky. K nám do banky chodí hodně cizinců.“

Aha, nová generace francouzských zaměstnanců, pomyslel jsem si. Jejich rodiče skučí, jak jim mateřštinu morduje angličtina, zato děcka se už do oceánu globalizace vrhají radostně.

„*Merci*.“ Pověděl jsem jí, že je to od ní moc pěkné, ale já opravdu potřebuju mluvit francouzsky. „*J'ai travaillé en Amérique*,“ vysvětloval jsem. „*Et mon français... eee...*“

No fajn, tak jsem pracoval v Americe a moje francouzština... jak se řekne „vyšisovat“. A jak se, proboha, řekne „zimní opálení“?

„*Mon français est blanc comme l'après-ski*?“ tipnul jsem si.

Zatvářila se nechápavě, a tak jsem zanechal improvizace a vrátil jsem se k předem připravenému proslovu. Oznámil jsem jí, že jsem z Kalifornie převedl *beaucoup de dollars* a chci se podívat, jaký mám *solde*, totiž zůstatek. Obzvláště jsem se dmul pýchou nad tím, že jsem nezapomněl výraz *solde*, protože jsem moc dobře věděl, že kdybych se na slovo zůstatek pokoušel pošetile nasadit jazykovou logiku, mohly by mi z toho vyjít pozůstatky a mohli by mě z banky poslat do pohřebního ústavu.

„*Vous êtes à cette agence?*“ zeptala se. Jestli mám účet v téhle pobočce? Odpověď zněla, že ne, ale rozhodl jsem se zahrát hloupého Angličana. Ve Francii si tím někdy získáte přízeň.

„Teď ano,“ odpověděl jsem.

„Hmm.“ Nezabralo to. Postrčila mou kreditku zátky po pultě a přísně našpulila rty. „Pokud nejste klientem naší pobočky, musíte použít přístroje.“ Ukázala za moje záda, do vstupní haly, na čtyři monitory.

„*Oui, mais...*“ Ze všech sil jsem se jí pokusil pantomimicky vysvětlit, že dva z bankomatů jsou mimo provoz, u dvou stojí jiní zákazníci – a že ona sama zjevně zrovna nedělá nic naléhavého.

„*Vous voulez une petite formation?*“ zeptala se.

„Pardon?“

„Mám vám ukázat, jak se ty přístroje používají?“ přeložila.

„*Non, merci*.“ Pověděl jsem jí, že mi snad intelekt bude stačit na to, abych do terminálu zasunul kartu a v menu našel heslo „*solde*“.

„*Très bien*,“ přikývla a šla přerovnávat nějaké papíry ležící u tiskárny. Byl jsem propuštěn v milosti.

Trvalo jen asi deset minut, než chlapík stojící přede mnou vymámil ze „všeobecného bankovního terminálu“ seznam všech šeků, kte-

ré vystavil od roku 1990, a objednal si pět nových kreditních karet. Konečně jsem si mohl vytisknout svůj zůstatek, načež jsem se několik vteřin otřeseně potácel nad tím, v jak slabé pozici je dolar k euru. Můj peněžní paket dostal při transatlantické cestě pořádně po držce. Přes palubu šla asi tak třetina. Moje truchlení bylo natolik nefalšované, že pípání přístroje jsem uslyšel, až když už bylo pozdě.

„*La machine!*“ zavolal jsem na pracovníci banky, která teď vyhlížela z okna. Jen pracně odtrhla oči od kolemjedoucího autobusu. „*La machine, eee... ma carte...*“ Vydal jsem srkavý zvuk, aby pochopila, co se stalo.

„Máte u sebe pas?“ zeptala se anglicky. Bylo víc než jasné, že boj s mou francouzštinou vzdává.

„Proč?“

„Protože pokud neprokážete totožnost, nemůžu přístroj otevřít a kartu vám vyndat.“

„Vy ale víte, kdo jsem. Před pár minutami jsem vám kartu ukazoval.“ Pokrčila rameny. „Musím vidět váš pas.“

Většinou by v tom nebyla žádná potíž, protože s sebou pas skoro vždycky nosívám – pro případ, že by mě odněkud postrkem deportovali. Jenže teď jsem přijel rovnou z letiště, zavazadla jsem vyklopil ve svém novém bytě a už jsem se šupajdil kouknout, jestli jsem eurově solventní. Pas teď spokojeně dřímá v kapsičce brašny, ve společnosti oškubané palubní letenky, ruličky pepermintek a členské průkazky losangeleského fitka.

„Nemám ho s sebou,“ přiznal jsem se.

„Tak si ho musíte přinést.“

„Jenže banka zavírá za pět minut, že? Počkáte na mě?“

Její úsměv byl stejně andělsky nevinný, jako byla odpověď nemilosrdná. „Otevíráme v osm čtyřicet pět ráno.“

V kapse se mi rozvibroval mobil. Na displeji se nezobrazilo číslo, a tak jsem hovor přijal, snad v iracionální naději, že mi britská ambasáda chce poslat vrtulníkem do čtyř minut duplikát pasu.

„Koukám na tvoje spodáry,“ informoval mě ženský hlas.

„Spodřary?“ Sjel jsem pohledem dolů, jestli mám řádně zapnutý poklopec. „No a jakou teda maj barvu?“ přešel jsem do útoku.

„Černou,“ ozvala se odpověď.

„Fakt, jo?“ Malér byl, že jako každý příčetný muž, který má v hlavě spoustu důležitějších věcí, jsem neměl ponětí, jaké trenýrky na sobě dneska mám.

„A proč máš v kapse balení kondomů po šesti?“

„Kondomů? Já nemám žádný kondomy.“ V kapsách jsem neměl zholu nic, jenom klíče a drobných tak na bagetu. Dokonce ani kreditka už tam nebyla.

Odvrátil jsem se od bankovní úřednice, která se teď na mě dívala, jako kdyby zvažovala, že ani zítra dopoledne pobočku radši neotevře.

„Ano, je tam balíček francouzských kondomů,“ pokračovala volající. „Píše se tady... pro intenzivní stimulaci obou partnerů. Chceš vědět, jak se to řekne v Belgii? Extra genoot voor beide partners. To si musím zapamatovat... pro případ, že by se mi někdy chtělo šukat s Belgičanem.“

Konečně dílky zapadly na svá místa. Je to Elodie, moje francouzská stará známá, která s druhými skoro vždycky debatuje buď o penězích, nebo o sexu, případně – třeba když popisovala, jak si v New Yorku přivydělává hlídáním cizího bytu – o obojím najednou.

Vysvětlila mi, že mě nešpehuje přes výlohu banky. Prohlížela si sbírku mého spodního prádla a dalšího osobního majetku, který k ní do bytu nedávno dala převézt moje bývalá přítelkyně Alexa. Říkala, že toho moc není, ale vyzvednout bych si to asi mohl, protože jí začíná být trapné vysvětlovat lidem, kde se jí v koutě ložnice vzala taška plná mužského oblečení.

„A ty ses s Alexou viděla?“ zeptal jsem se. „Jak se má?“

Elodie pohoršeně mlaskla. „Alexu pusť z hlavy,“ poradila mi. „Ta holka je moc fajn, ale nevšimnul sis toho ‚ex‘ uprostřed jejího jména? Ex-přítelkyně. Na bejvalky se musí zapomenout. Kdyby byly důvody na ně pořád myslet, nebyly by bejvalky, ale... tedalky.“

„A co my dva?“ namítl jsem. „Taky jsme spolu něco měli, a přesto mi teď voláš.“

„Nenene, Paule, my jsme spolu nikdy doopravdy nechodili. Jenom jsme provozovali sex ze sociologických důvodů. Bydleli jsme v jednom bytě, ty jsi byl sám, já brala hodně drog...“

„Fakt díky,“ ocenil jsem to.

„Jsi teď sám?“ zajímalo Elodii. „Chceš se sejít?“

„Jo, stejně do zítřka nemůžu nic pořádného dělat. Nemám dokonce ani na večeri.“ Vyhledal jsem očima bankovní úřednici, která už vartovala u skleněných vstupních dveří. Podívala se na mě se zcela nestydatou lhostejností. Dokonce zvedla v ruce svazek klíčů, abych jasně věděl, že mě hodlá bez krejcaru v kapse vyhodit na ulici.

„Tak se sejdeme v rue des Ecoles, u stanice Vélibu,“ navrhla Elodie.

„Projedeme se.“

„U stanice čeho?“

„Vélibu. To je půjčovna kol.“

„Aha, jo, o tom jsem něco četl. Ale nemusí na to člověk mít předplatný?“

„Ne, úplně ti stačí kreditka.“

2

Kolem čehosi, co vypadalo jako skoro dvoumetrový dálkový ovladač na televizi, zabodnutý do chodníku, se mačkala desítka netrpělivých Pařížanů. Před tou věží stála na dlažbě řada zcela stejných bicyklů. Kostry a řídítka vypadaly jako navlečené do neprůstřelné vesty, nad předním kolem byl stříbřitý košík.

Elodie funěla za krk chlapíkovi, který stál před ní.

Blond vlasy měla delší, než když jsme se viděli posledně, cop byl utažený pevněji. Vypadalo to, že dobu strávenou v Americe už uložila ad acta. Teď na sobě měla volnou šedou sukni a těsnou bílou blůz-

ku a na lokti se jí houpala lesklá černá kabelka. Klasická pařížská *Mademoiselle*.

Ne, ne tak docela. *Mademoiselle* působí dojmem, že stále ještě hledá vlastní identitu, a tenhle výraz už ona zahodila. Stala se z ní plně vyvinutá francouzská „dame“. Tak, přesně tak – vypadá jako její máma. Pomyslel jsem si, že to je až děsivé – je jí teprve šestadvacet, ale už nasadila ten vzhled, který jí vydrží pro celý zbytek života.

A teď zrovna vrhla do boje celou svou – rovněž plně vyvinutou – pařížskou podlost, aby nemusela ve frontě na kolo čekat moc dlouho. Pokud jsem to chápal správně, začala nějakému uštvanému chlápovi, který jen skřípal zuby a kvapem ztrácel chuť se ještě někdy v životě projet na kole, dělat kázání o tom, jak se má správe přihlásit do systému Vélibu.

„Stisknete zelené tlačítko. Zelené tlačítko s písmenem V. Tadyto.“ Elodie se předklonila a dloubla dlouhým, růžově nalakovaným nehtem do tlačítka na nevelké klávesnici. „Ne, kreditku ještě nevkládejte. Dostal jste snad pokyn, abyste vložil kreditní kartu? Nedostal. Stiskněte červený knoflík. Červený! Tak, a teď jste to zkazil. Ukažte, zkusím to sama.“

Elodie se jedním zhoupnutím boků dostala před maličkou obrazovku a z toho nebožáka byl pouhý divák. Francouzský tisk psal o tomhle novém půjčovním systému, jako by to byla skoro nějaká hipísácká komuna, co se dělí o bicykly, jenže Pařížané z toho okamžitě udělali darwinovský zápas o nejdrzejší čelo.

„*Bonjour*, Paul.“ Elodie mi nastavila tváře k polibku a jako obvykle mě oskenovala od hlavy k patě, jako by podle toho poznala, jak často a s kým jsem v poslední době spal. „Vypadáš dobře,“ ohlásila. „Velice kalifornsky.“

„*Madame?*“ ten chlapík za Elodií, zřejmě kancelářská krysa snažící se dostat na kole po práci domů, se vrhl do darwinovského zápasu.

„*Oui, oui*, rychleji, než to zvládá přístroj, to asi nedokážu, že ano?“ vyštěkla na něj Elodie. Dloubla do zeleného tlačítka a vsunula do

slotu kreditku. „To je k nevíře,“ řekla mi, navíc francouzsky, aby tomu chlap ve frontě za ní rozuměl. „Systém běží už kdovíjak dlouho, ale pořád je fůra blbců, co s ním neumějí zacházet.“

„*Oui*,“ souhlasil jsem. Moje francouzština příliš zkalifornštěla, než abych to rozvíjel víc.

„I když je ode mě trochu pokrytecké si stěžovat,“ navázala anglicky, „protože se za jednoho takového vdávám.“

„Co to?“

Nadšeně se zahihňala, že mě to udivilo; radostné zavržení dívky, které se povedlo chlapce zcela vyvést z míry.

„Pak ti to vysvětlím. Můžeš teď jít pro kolo ze stání číslo dvanáct? Jenom zmáčkneš tlačítko a zatáhneš za tentonoc, za tu rukojeť.“

Elodie vypůjčila ještě jedno kolo pro sebe a už jsme jeli.

Netušil jsem, kam míříme, a nijak mě to netrápilo, protože prvních několik minut jízdy jsem věnoval modlitbám za to, abych se nezabil.

Jet na bicyklu za pěknou mladou Pařížankou, to je směska výrazného potěšení a odporného strachu. Je sice radost pozorovat, jak se její umělecky pojednané pozadí na sedle pohupuje a protahuje, ale poněkud to sráží fakt, že dotyčná děva je odmalička programována k tomu, aby kašlala na červenou na semaforech a aby jezdila jednosměrkami v protisměru, a to i tehdy, kdy Nepařížan podle hustoty provozu zřetelně vidí, že podobný podnik může skončit jedine smrtí.

„Jo, budu se vdávat,“ zavolala na mě přes rameno ve chvíli, kdy řidič protijedoucí dodávky zoufale troubil a hrozil učinit jejímu nadcházejícímu manželskému štěstí krvavý konec.

„Nějakej Američan?“ zeptal jsem se, ale clonil jsem si u toho oči a modlil jsem se, protože dodávka mi prosvištěla asi milimetr kolem ucha.

„Že by ten plantážník z Louisiany?“

„Kdepak! Francouzka se myslím za Američana nemůže provdat, leda by to byl někdo z New Yorku nebo z Kalifornie. Jinak by to bylo

příliš kruté. Ne, můj snoubenec je...“ přefrčela přes rušnou křižovatku a poslední slova utonula v kvílení brzd taxíku.

„Je kdo?“ zeptal jsem se, když jsem nešikovně prokličkoval provozem a zase jsem ji dohnal.

„Je Francouz. Seznámili jsme se u stanoviště Vélibu. Nevěděl, jak si pronajmout kolo, a já jsem mu s tím pomohla... na jeho *platinovou* kreditní kartu.“ Otočila se, aby klíčovému slovu dodala na důrazu, a málem zabila mladíka, který se pokoušel přejít přes ulici a pošetile od ní očekával, že na červenou zastaví.

Já jsem zastavil, a tak jsem schytl naplno celou chodcovu filipiku proti neukázněným cyklistům. Kluk nesl v ruce motorkářskou přilbu a blafal na mě něco o tom, že tihle „Vélibeurs“ jsou amatéři, co dělají špatnou reputaci všem, kdo jezdí na jednostopých vozidlech. Já dokázal jen příkyvovat a krčit rameny. Elodie se na mě hihňala z druhé strany křižovatky.

„Měl bys Valérymu poděkovat,“ prohlásila – a sotva jsem se doplahočil k ní, vyrazila rychle dál.

„Komu?“

„Valérymu. To je můj snoubenec.“

„On se jmenuje Valéry?“ Nojo, vždyť ve Francii je tolik chudáků chlapů, co schytali ženská křestní jména, vzpomněl jsem si. Pak se není co divit, že se pokoušejí svou mužnost dokázat tím, že ojedou každou ženskou, na kterou narazí.

„Tady to je velice tradiční mužské jméno,“ namítla Elodie a otočila se na sedle, aby mě mohla zpražit nesouhlasným pohledem, takže se dostala před protijedoucí autobus. „Prezidentské jméno,“ překřičela šoférovo zděšené troubení.

„A proč bych měl Valérymu děkovat?“ zeptal jsem se, jen co se dostala zase do své jízdny dráhy.

„Protože jedeš na kole pronajatém na jeho kreditku.“

„On ti tu svoji platinovou dal?“

„No samozřejmě,“ ucedila a skočila s kolem na chodník, aby se vyhnula červené na semaforu, takže málem srazila starého pána, který se

v tu špatně zvolenou chvíli vyšoural z pekařství. „Má hodně karet,“ doneslo se ke mně přes starcovo zděšené zakvílení.

„Nechci tvého budoucího manžela urazit, ale není takhle blbej?“ zeptal jsem se, jakmile jsme byli v bezpečí liduprázdné vedlejší uličky.

„Ne, je jenom moc, moc laskavý. Je prostě *chou-chou*. Celý život strávil v kokónu svojí rodiny a teď dělá v soukromé bance, takže si myslí, že na světě jsou jenom samí bohatí civilizovaní lidi. A já nemám ani v nejmenším v úmyslu ho... jak se to... deziluzit?“

„Cože?“

„Říkat mu, jak je vedle. No... aspoň zatím ne.“ Její smích se rozlil po celé uličce a mladík, který pokuřoval v okně svého bytu, na ni z výše zamával. Jako většina Pařížanů si nejspíš myslel, že když se nějaká dívka směje ve vzdálenosti do dvaceti metrů od něj, pravděpodobně by s ním ráda spala.

„Elodie, proboha, snad ani *ty* nemůžeš mít tak děsně cynický přístup k manželství... nebo jo?“

„Že ne? Hele, nejlepší manželství končí smrtí.“

„Cože?“

„Špatné manželství končí rozvodem, dobré smrtí. Co je na tom pozitivního?“

Asi jsem vypadal otřeseně. Dokonce ani drsňačky z ekonomické fakulty, jako je Elodie, na vás nevyvalí podobné prohlášení každý den.

„Ale jdi, Paule, jenom si dělám legraci. Miluju ho. Jenomže mi na vdavkách až tak nesejde. Nebo vlastně doteď nesešlo.“

„Tak proč si ho bereš?“

„*Ah, c'est ma surprise!* A jed' už, musíš mě naučit tancovat.“

Až na několikátý pokus jsme našli stanici systému Vélib, kde jsme mohli kola vrátit. V turistických oblastech podél Seiny totiž kola vracel kdekdo, takže stání byla plná. Zaparkovali jsme nakonec až někde u Slavkovského nádraží.

Když jsme šli k nábřeží, Elodie mi toho pověděla trochu víc o svých bleskových námluvách. Seznámila se s ním jen před několika týdny, a už jsou zasnoubení.

„Jmenuje se Valéry de Bonnepoire,“ ohlásila hrdě.

„Jak nějaká středověká princezna. Pardon, princ,“ opravil jsem se.

„No, taky že je... trochu. Až na to, že bere víc kokainu. To ale dělají všichni chic chlapi v Paříži, víš? A Valéry je *très, très chic*, víš? Pochází z jedné *grande famille*.“

„Jako že má hodně sourozenců?“

„Ne, ty pitomče. No vlastně jo, má pět nebo šest bratrů nebo sester nebo tak nějak, ale o to nejde. Jeho *grande famille* je jedním z významných francouzských katolických rodů. Co mají zámky a koně a tak. Ta soukromá banka, kde pracuje, je *jejich* soukromá banka.“

„Takže pro peníze si ho nebereš, že ne?“

„*Quelle idée!*“

Elodie se zastavila jen na tak dlouho, aby mohla dořvat jednoho „Vélibeura“, který nezastavil na červenou, a už mě vlekla na nábřeží, kde parta požárníků rozbalovala hadice a zkoušela, jestli někde netečou. Několik mladých svalnatých hasičů ustalo v práci a obdivovalo Eloidii, která na vysokých podpatcích procvakala kolem nich.

„*Vous allez danser?*“ zeptal se jeden.

„Ano, ale s váma ne,“ zazubila se a chýtila se mě pod paží.

„Tancovat?“ nadhodil jsem nervózně. Hluk z ulice už začínala přebíjet hudba z reproduktorů. A ne moc dobrá. Cvrlikavý zpěvný hlas a k tomu zvuky, jako když někdo topí saxofonistu.

„Ano. Nikdy jsem se nenaučila valčík,“ vysvětlovala Elodie. „A svatba určitě začne valčíkem. Musíš mi pomoci se to naučit.“

„Tady u řeky pořádají taneční?“ zeptal jsem se.

„To doufám.“

Nábřeží tu bylo široké, lidé posedávali v trávě, na lavičkách a v malých amfiteátrech, povídali si, svačili nebo popíjeli přinesené víno. Zapadající slunce se lesklo ve zpěněné brázdě za rychlým policejním člunem, jehož čtyřčlenná posádka si vyrazila na příjemnou večerní plavbu. Z paluby výletní lodě, *bateau mouche* s proskleným bokem, která vezla náklad turistů po proudu k Notre Dame, mrkaly blesky fotáků.

„Tady nahoře,“ oznámila Elodie a vyrazila do betonových schodů vstříc zdroji toho cvrlikání. Konečně jsem zjistil, co to je za hudbu, a ztuhla mi krev v žilách.

Na plošině nad řekou se asi tak padesátka lidí věnovala typicky francouzskému tanci, kterému se tu říká „le rock“. Páry všemožného věku od osmnácti do padesáti vykružovaly piruety, držely se za ruce, přitahovaly se a zase pouštěly, prostě trsaly na starý školní rokenrol v podání francouzského sentimentálního zpěváka působícího dojemem Elvise s chronickým zánětem dutin. Byl jsem dost dlouho mimo Francii, abych zapomněl, že tu mají zálibu v podobné hudbě, hudbě, se kterou jsem si něco vytrpěl, když jsem tu bydlel. Když jsem byl naposledy na tancovačce pod širým nebem, hodně podobné téhle, musel jsem skočit po opilém tatíkovi své tehdejší přítelkyně a provozovat „le rock“ s ním, abych mu zabránil sexuálně obtěžovat stařenku v bretonském kroji. Ještě teď jsem se při té vzpomínce opotil.

Hudba dusavě vycházela z hromady reproduktorů navršených kolem sochy, která vypadala jako obrovitá televizní anténa. Vedle repráků se hrbil nějaký chlap v tričku s nápisem „Vive le rock“ a kontroloval kabely.

„Pojď, zeptáme se ho,“ rozhodla Elodie a vlekla mě nebezpečně klikatou trasou mezi tančícími páry. Pak se shýbla a zařvala chlapíkovi do ucha. Zašklebil se na znamení, že nerozuměl. Zařvala znovu a jeho úšklebek přešel do naprosto zmateného výrazu. Zavrtěl hlavou a rozesmál se.

„Idiot!“ Elodie se už nesla pryč.

„Co jsi po něm chtěla?“ zajímal jsem se, když jsme byli dost daleko, abychom se slyšeli.

„Aby zahrál valčík. Nemůžou přece poslouchat pořád tohle, ne?“
„Myslím, že můžou,“ já na to. „Jsou to Francouzi.“

O kousek dál na nábřeží pozorovalo nepočtené svačící a kolemjdoucí publikum dva páry, jak se zručně vlní na salsu.

„To je k ničemu.“ Elodie si vzdychla a otočila se na pětníku.

„Proč se pod ten čepec tak ženeš?“ zeptal jsem se. „Nejsi přece v...“

„Nemluv jako blbec, Paule. Jestli mám nad něčím v tomhle životě kontrolu, tak to je moje biologie.“

„No ale toho chlapa znáš jenom... jak dlouho vlastně?“

„Skoro dva měsíce. Ano, bylo to... jak se tomu říká? Milostné zahorění?“

Taky mi už připadalo, že přinejmenším pro jednoho z nich z toho koukají popáleniny třetího stupně.

„Kdo požádal koho?“ chtěl jsem vědět.

Zatvářila se uraženě. „Valéry mě, samozřejmě.“

„Takže nehynoucí láska na první pohled?“

„Ano. Mně moc nezáleží na tom, abych byla vdaná, ale Valéry...“

Nedořekla a potřásla hlavou. Zjevně mi málem prozradila něco podstatného, ale pro jednu u ní zvítězila diskrétnost a jen se záhadně pousmála. „Tobě úplně stačí vědět, že se vdávám a potřebuju se naučit valčíkovat.“

„A kdy je svatba?“

„Za dva týdny.“ Než jsem se stačil rozesmát, už pokračovala. „Musím tě tam mít.“

„Hele, díky, moc rád, ale...“

„Tak narychlo tu jinou firmu s občerstvením neseženu.“

Vyjevilo se, že to už Elodie probrala se svým otcem, Jeanem-Mariem, spolujednatelkou mé anglické čajovny nacházející se v kancelářské

čtvrťi nedaleko Champs-Élysées. Když jsem ty dva viděl naposledy spolu, Elodie vztekla bombardovala otce ovocem, ačkoli na sobě měl velice drahý oblek. Ovšem zdá se být víc než jasné, že se zatím povedlo obnovit rodinnou harmonii, pokud *Papa* slíbil, že s tou její svatbou udělá, co bude moct. Nebo spíš co já budu moct. Čajovnu řídí Elodiin bratr Benoît a oba členové mužské části rodiny Martinovy podle všeho usoudili, že když už jsem se vrátil z Kalifornie, stávám se ideálním kandidátem na to, abych pro svatební hostinu objednal několik tun luxusních lahůdek, čímž se vyhnou nutnosti platit draze cateringovou firmu.

„To vypadá slibně.“ Elodie mi nedala čas vydechnout a už mě vlekla k dalšímu z těch drobných amfiteátrů u řeky. V tomhle se z nevelkého reproduktoru linula prapodivná směsice harmoniky a orchestru, u které bylo těžko rozeznat rytmus. Kolem se ploužilo několik párů přimáčknutých tvář na tváři a v hlubokém soustředění.

„Dokonalé,“ prohlásila Elodie.

„Ale je to valčík?“ Fakt to nešlo poznat.

„Koho to zajímá?“

Slezli jsme do amfiteátru po schodech a Elodie mě chytila v pase a čekala, že ji budu vést. Jenže já se nikdy valčík neučil, a tak jsem měl strach, že za mého vedení tak nejvýš žuchne do řeky.

„Paule!“ Elodie ztrácela trpělivost. Nebylo úniku. Zkusmo jsem udělal pár kroků a oba jsme předřikávali to známé „á dva tři, á dva tři“ a snažili jsme si nevšímat toho, že pokud hudba má nějaký rytmus, rozhodně ne takový, který by s naším odpočítáváním souhlasil. Zjistil jsem, že se do toho vpravím překvapivě rychle, stačí udělat dva kroky a pak si na chvíli dát pauzu na rozmyšlenou, kam vyrazím dál.

„Á dva vlevo, á dva vpravo, á dva teď támhle,“ vydával jsem pokyny.

„Á dva bacha, á dva jau, á dva *excusez-moi, Madame*.“ A tak dále. Elodie se uklidnila a začalo ji to bavit. „No a co ty, Paule? Žádná svatba za dva týdny?“

„Á dva žádná,“ odpověděl jsem.

„Ale v Kalifornii ses určitě dobře pobavil. Jsi tam slavný, ne?“

„Á dva svým způsobem,“ uznal jsem.

Posledních několik měsíců jsem si tam hlavně nechával fotit nohy. Jakousi zručnou náhodou se stalo, že jsem se já, či spíš že se moje nohy proslavily nošením kiltu, a tak jsme nafotili a natočili několik reklamních kampaní do časopisů a do televize. Kromě jiného jsme dělali reklamu na sportovní obuv, na ponožky a taky – díky kouzlům s počítačem, to musím zdůraznit – na depilační krém.

Dosáhl jsem toho stupně slávy, kdy už strávíte hodně času v taxících, za které nemusíte platit, kdy vás do nočních klubů pouštějí mimo pořadí a kdy si lidi myslí, že cokoli z vás vypadne, je prostě úúúžasné, a nikterak jim není proti mysli s vámi spát. Nicméně kalifornské dívky, které jsem poznal, myslely i v půli orgasmu na kariéru a pohoršeně by odmítly mít trvalejší vztah s kýmkoli méně významným, než je asistent režie.

„Á dva, našla se, á dva jedna... sakra.“ Vletěli jsme do nějakých dvou, kteří až do té chvíle měli horní poloviny těl a tváře jako svařené dohromady. Teď je něco v pase oddělilo, a tak na nás vztekle upřeli pohledy.

„*Mais qu'est-ce que vous faites?*“ povídal muž, starší pán v černém obleku a s tenkou vázankou. Co to sakra děláme?

„*Je ne sais pas,*“ odpověděl jsem mu po pravdě.

„So znamená to á dva, á dva?“ zeptala se mou mateřštinou jeho partnerka, dáma s vlasy obarvenými tak na černo, že se až podobaly zmoklému asfaltu.

„Tančíme valčík,“ informovala ji Elodie.

„*Ici, c'est le tong-go,*“ namítl pán. Tango?

„A co támhleti? Ti snad tancujou tong-go?“ Elodie ukázala na dva, kteří se prostě potáceli a muchlali se.

„Ázpoň oni nepošitáí á dva, á dva. *C'est pas le tong-go, ça.*“ Její namalované obočí se pohoršeně naježilo.

„Jsme ve veřejném parku. Můžeme si tu počítat tak nahlas, jak chceme. Koukejte!“ Elodie vzdorně rozpřáhla paže a čekala, že s ní budu

pokračovat v té naší imitaci valčíku, jenže já ji místo toho chytil za ruku a vedl jsem ji pryč.

„Radši pojď,“ vyzval jsem ji. „Když mi půjčíš nějaký prachy, pozvu tě na panáka.“

4

„Tak co to bylo za důležitou holku z Kalifornie, že jsi kvůli ní zapomněl počítat do tří?“ zajímala se Elodie.

Zase jsme si půjčili kola od Vélibu a dojeli k přelidněné venkovní kavárně na Odéonu. Elodie objednala na oslavu našeho znovushledání dvě sklenky šampaňského a bublinky mi připomněly, jak je pěkné být znovu v Paříži.

„Není z Kalifornie, je to Angličanka. Potkali jsme se v Las Vegas a pak znovu ve Venice Beach, krátce po té vaší ovocné přestřelce.“

„A co je zač?“ Elodie se nehodlala smířit s tím, že by jí vzpomínka na rodinnou hádku zabránila obstarat si nějaké drby.

„Oceánoložka a ekoložka.“

„Hipísačka? Holí si nohy?“

„Ano.“

„A holí si i...“

„Do toho ti je houby, Elodie.“

„Jak se jmenuje?“

„Gloria, ale příjmením Mondayová, takže jí lidi říkají M.“

„M?“

„Jo, jako šéfovi Jamese Bonda.“

„Doufám, že je mladší a hezčí než šéf Jamese Bonda.“

Pousmál jsem se při vzpomínce na to, jak jsem M viděl naposledy – zlatavé tělo v ranním světle, co pronikalo oknem hotelu, ve vřelých, středomořsky modrých očích se odráželo všechno příjemné, co jsme si spolu užili za těch asi tak dvanáct hodin od doby, kdy jsme

se potkali na pláži, vlasy pořád pocuchané – pak mě na rozloučenou políbila a řekla, ať jí zavolám, jen co se vrátím do Evropy.

„A co se stalo?“ Elodie to nevzdávala.

„Strávili jsme spolu jenom jednu noc, pak se musela vrátit do Londýna. To bylo tak před třemi čtyřmi měsíci, ještě než začalo léto.“

„Máš její telefon?“

„Mám.“

„No tak jí zavolej. Proč čekat?“

Váhal jsem. Najde se milion důvodů, proč nevolat někomu, s kým jste měli jen krátký milostný poměr, navíc za situace, kdy jste oba byli nesmírně daleko od svých všedních životů.

„Zavolej hned,“ naléhala Elodie.

„Ne.“

„Podívej, támhle je volná budka. Jestli na to chceš mít soukromí, jdi tam.“

„Zavolám jí až pak.“

„Zavolej hned. Hned!“ Typická Elodie. Na ekonomce z ní udělali buldozer.

Vzdychl jsem si a sáhl po telefonu. Když se takhle rozjede, odpor je marný.

„M? Tady Paul. Paul z Venice Beach?“

Otazník na konec jsem přičinil nenuceně, jako že dva světáci našeho typu taky klidně mohli na jednu kalifornskou noc plnou sexu zapomenout.

„Paule, ty už ses vrátil do Evropy?“ Stejně milý hlas, jaký jsem si pamatoval. A dokonce ji zřejmě potěšilo, že volám.

„Jo, jsem v Paříži.“ Nebudeme říkat, že první den. Nechci působit jako zoufalec. „Jsi v Londýně?“

„Ano.“

„A co děláš?“

„Ále, jako vždycky, znáš to. Oceán není čistější, než byl. Je potřeba ho trochu vypucovat.“ Zasmála se, jako by to byl soukromý žert.

„Ale náhodou pojedu pracovně do Francie.“

„Fakt? Že bysme se třeba sešli?“

„Jasně. Musím na jih, k moři. Do Collioure, to je u španělských hranic. Chceš jet se mnou?“ Což právě odstartovalo to moje fantazírování o vychlazeném růžovém víně, jachtě a dívce v plavkách.

„Paráda,“ řekl jsem.

„Nojo,“ prohlásila, jako by ji překvapilo, že to беру. „Ale nemůžu ti zaplatit.“

„Zaplatit? Co proboha chceš, abych pro tebe dělal?“

„Ee, promiň. Já myslela...“ Samou trapností nedořekla.

„Já nesháním místo,“ osvětlil jsem jí. „Takže bych taky nic nečekal za to, že ti budu pomáhat. Víš...“

Rozesmála se a oba nás to teleportovalo do té noci v Los Angeles. Potěšení bylo zjevně na obou stranách.

„*Alors?*“ Zatímco jsem volal, Elodie dopila šampaňské a oči se jí leskly alkoholem i očekáváním.

„Miluje tě Valéry moc a moc?“ zeptal jsem se.

„Jistě, je na mně blázen. Proč?“ Zatvářila se znepokojeně.

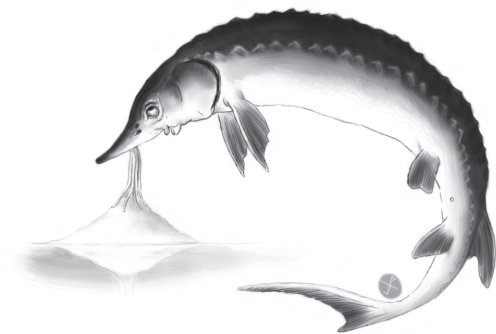
„No, jako jestli by mu vadilo, kdybysme teď hned zašli k tobě.“

„Cože?“ Elodie se zarděla, což je jev, k němuž pravděpodobně dochází méně často, než ve vesmíru vznikají planety s inteligentními obyvateli na bázi uhlíku.

„Promiň, ale prostě nemůžu čekat,“ vysvětlil jsem jí.

„Paule,“ špitla, „taková vášnivost je od tebe velmi neanglická.“

„Já vím. Myslíš, že Valéry pochopí, když se od vás připojím k internetu a rezervuju si na jeho platinovou kartu letenku?“

NIKOMU ANI M

Collioure

1

Collioure jest odeživa inspirace artistů, které inspirovala jeho význačná věš a obarvený život v jeho rybářsko-přístavních aktivitách díky sardelím, a slunce. Z té podstaty malíři topořili svůj podstavec v Collioure od jednoho století nebo povícero již.

Na webovkách města bez nejmenších pochyb překlad textů svěřili Francouzi, který svou kvalifikaci kdysi prokázal tím, že znal jména všech ingrediencí na flašce dovozového kečupu. Ale po několika sklenkách růžového, které mělo spíš barvu medu, mi to začalo dávat smysl, takže jsem byl s to vyvodit si z toho dvě informace o městě, kam mě M zve.

Za první, podle fotek tam mají na kostele zvonici připomínající tvarem obrovitý pindour.

A za druhé, právě tady malíři Matisse a Derain vymysleli fauvismus.

Fauve se překládává jako „kočkovitá šelma“, ale francouzští výtvarníci se vždy berou smrtelně vážně, takže Matisse a spol. pravděpodobně měli na mysli spíš lva nebo tygra nebo někoho z téhle party, než evropskou mourovatou. Na webových stránkách byly ukázky impresionistických krajinek složených z ěobanců základními barvami. Malíři si zjevně mysleli, do jaké divočiny se to pouštějí – zahodili černou a zachytili colliourské barvy v jejich nejprvotnější podobě. Na webovkách se psalo, že v létě roku 1905 tu Matisse a Derain vytvořili 242 obrazů. Nakolik vím, z Collioure tím udělali jednu z nejmalovanějších lokalit v dějinách francouzského výtvarného umění, tak na remízu s Moulin Rouge, Monetovým leknínovým rybníčkem a se stehny paní Renoirové.

„A pak jim rozříznou břicho a vyndají jikry,“ říkala M. „Z jednoho dospělého jedince získají až dvacet pět kilogramů kaviáru. I když dneska se už asi dospělosti dožije málokterý z těch nešťastníků.“

„Ble.“ Na jiný komentář jsem se nezmohl. Snad to nebylo moc vědecké, ale powerpointová prezentačka o výrobě kaviáru není přesně ten program, který bych si sám vybral pro romantické znovushledání s dívkou, kterou jsem tři měsíce neviděl.

Ale samotné setkání velmi romantické bylo. Na letišti v Perpignanu jsem nakráčel do příletové haly a uvítala mě usmívající se kráska, kterou okukovali všichni muži. Nejspíš se u toho modlili, aby sem přišla naproti invalidní babičce, ale pak jsem si přišel já a tuctu Francouzů jsem zhatil erotické představy. Takovou chvílku si musí každý Angličan patřičně užít.

M byla naprosto stejně svůdná, jako když jsem ji viděl naposledy – dlouhé blond vlasy měla pocuchané, jako kdyby sotva doschly ve vánku od moře, jantarově opálenou kůži zvýrazňovaly vzdušné bílé šaty, které si stáhla koženým páskem, a jako koruna toho všeho tu byl jiskřivý úsměv mířící přímo na mě.

Políbili jsme se, na rty, leč cudně, a po americku jsme se objali – tvář na tvář, ale kontakt v pánevní končině nulový. Najednou jsme oba

byli rozpačití. Říkal jsem si, že to je dost přirozené, protože to mezi námi je zcela nerozhodnuté. Strávili jsme spolu jednu noc, ale ne že bychom si od té doby posílali samé nedočkavé esemesky a e-maily. Všechno to je tak nějak předběžné.

V taxíku jsme si povídali o tom, co jsme oba od L. A. dělali, a jako bychom se schválně snažili nechat si každý ruce v klíně. Přesto to vypadalo, že si jeden druhého přeměřujeme jako tanečníci v nočním klubu, a těší nás, že jsme tak fyzicky blízko někomu, komu se hodláme v nejbližší době přiblížit ještě víc.

A jakpak by ne, jen co jsme vešli do hotelové recepce, usoudili jsme oba, že na upejpavost už není ta pravá chvíle, a navázali jsme přesně tam, kde jsme v Kalifornii přestali, takže překvapený recepční mohl jen sledovat, jak moc se dvě těla dokážou proplést, aniž by se tomu dalo přímo říkat milování.

Šli jsme nahoru do pokoje, celou cestu jsme se líbali, na schodech jsme se potáceli jako dvě mátohy, klíče a kliku jsme sotva našmátrali. Byl jsem rád, že jsem v Paříži trénoval tango. Skočili jsme šipkou rovnou pod peřinu a pak už se žádný artikulovaný zvuk neozval až do rána, kdy jsem se probudil a zjistil jsem, že jsem sám.

Francouzská okna byla otevřená, hřejivé sluníčko se valilo ze dvora dovnitř a slyšet bylo jenom cvrlikání špačků, tlumené pomlaskávání filtru v hotelovém bazénu a vzdálený hukot probouzejícího se města. M byla na terase, na sobě měla župan žlutý jako svítání, o její pozornost soupeřily croissant a rozložený drobný laptop.

„*Bonjour*,“ zavolal jsem.

„Promiň, že jsem tě nechala samotného,“ ona na to. „Ale snad víš, že tu jsem kvůli práci.“

Odpustil jsem jí, jakmile nechala župan sklouznout na zem, vrátila se do postele a přinesla nejen rozehráté, voňavé vlastní tělo, ale i šálek s kávou. Ideální žena.

Až na to, že s sebou vzala i laptop a hned mi začala ukazovat, co přesně za práci tu má. Z valné části se to týkalo vykuchávání ryb.

„Je to vlastně jako u nosorožců,“ vykládala. „Jeseter má prostě od

narození smůlu. V tom, že jistý dravec jménem člověk je za jeho tělo ochotný hodně zaplatit.“

„Trochu jako topmodelky.“

„Ano, ale většina lidí dává přednost živým topmodelkám.“

„No, některé mají hladověním smrt na jazyku. Na rozdíl od tebe, ty jsi čilá jako... rybička.“ Dávka čerstvé kávy mě nakopla, takže jsem se pokusil odvést její pozornost od monitoru k vlastním erotogenním zónám.

Nicméně M vládla vědeckou schopností vyhnat si z hlavy všechno na celém světě, co se netýká její úzké specializace. Zběžně mi vlepila pusu na čelo a pak pokračovala v té rybě předváděčce.

„Na nějakou dobu OSN zakázala vývoz z Kaspického moře, ale teď už to zase povolili, čímž v zásadě vynesli nad běluhou rozsudek smrti. Což je smutné, když uvážíš, že tu skoro beze změny žila od prehistorických dob.“

Překlikla na snímek maličké běluhy, jenom tak veliké, aby se vešla do dlaně, která ji držela před objektivem. Ryba měla šupinatý hřbet a vypadala spíš jako dinosaur, jako kříženec mezi žralokem, krokodýlem a pijavicí.

„Fešáček,“ řekl jsem.

„Do Kaspického moře se rok co rok vysazují miliony mladých běluh a jeseterů, ale jen asi tři procenta z nich dosáhnou věku, kdy jsou s to se rozmnožovat, a potom je nejspíš skoro hned někdo chytí. Takže máš pravdu – jsou jako modelky. Jak přijde dospělost, je po srandě.“

Podíval jsem se, jak M soustředěně vraští čelo, a musel jsem potlačit zasmání. Ne že by mi byl lhostejný tragický osud dalšího živočišného druhu, co kvůli lidské krátkozrakosti míří pod drn. Jenže mě najednou napadlo, že to vypadá, jako bychom byli na začátku bondovky, kde 007 dostává stručnou nalejvárnou o podrobnostech nějakého nelegálního kšeftu se zlatými pruty nebo o pašování diamantů. Až na to, že mně místo vědátora bafajícího z dýmky dělala přednášku o jeseterovitých a o kaviáru nahá Bond girl. Kdo tvr-

dí, že Bond vždycky vyžere všechnu akci a na druhé už nezbude? „No a právě kvůli tomu jsem tady na jihu,“ dokončila M. „Kaviár Beluga je dneska tak drahé zboží, že každého láká ho falšovat. Chytrý dealer může na falešném kaviáru z Íránu vydělat skoro tolik, co na heroinu. A jikry jsou naprosto legální zboží, dokud je ovšem nestrčíš do konzervy s falešnou etiketou – takže riziko je tady nesrovnatelně menší. Na jihu Francie jsou zcela zákonné pěstírny jeseterů, ale máme podezření, že falešný kaviár pochází z ryb ulovených v přírodě, které pak vypustí do tajných sádek blízko pobřeží, kde je nechají dospět. Tyhle našli loni.“ Kývla na mě, ať si prohlídnu letecký snímek slabých tmavších obrysů na dně moře.

Přikývl jsem, i když bych jí klidně věřil, že to je flotila jaderných ponorek, případně humří rodinka na odpolední procházce.

„Kdo je našel?“ zeptal jsem se, jen jsem otázku proložil mírným stiskem na vnitřní straně jejího nahého stehna.

„Náš ústav v Británii. Jenže fotku někdo vynesl – a než stačila francouzská vláda zareagovat, sádky zmizely. A já tu mám najít zdroj všeho toho padělaného kaviáru, co se prodává na celé Riviére, jenom pak s tím odhalením naložit trochu diskrétněji.“

„Bezva,“ souhlasil jsem. „Takže si pronajmeme loď nebo průzkumná letadla a začne se pátrat?“

„Ne, aspoň ne tentokrát. Chci si to tu očihnout, ale oficiálně se mám jenom pokusit přesvědčit francouzské oceánografické ústavy, aby nám pomohly s financováním leteckého průzkumu pobřeží. Zatím tvrdí, že by se to mělo nechat na policii. My ovšem máme obavy, že pokud se do toho zapojí francouzská policie, zase informace uniknou a bude to jenom ztráta času. Anebo že jenom pobijí všechny ilegální jesetery. My je chceme zachránit nebo třeba i propustit z těch černých sádek. Pokud by to neznamenal příliš výrazný dopad na životní prostředí,“ vysvětlovala a podle všeho na ni žádný výrazný dopad neměly mužské prsty, které jí masírovaly hladkou, teplou kůži na břiše. „Ona se totiž jeseteří populace tam, kde ji nikdo neruší, vzpamatuje pozoruhodně rychle. Například na Floridě už je jese-

ter ostrorypý tak běžný a početný, že se při náhodných setkáních vážně zranilo několik lidí na člunech.“

M klikla na jedno okno a spustila amatérský film. Chlapík v kánoi drží pádlo nad hlavou, zdvihá je jako činku, šaškuje pro přítelkyni, která ho natáčí. Párkrát plácne do vody a je slyšet, jak huláká na aligátory, ať si přijdou, že jim nakope zadky. A pak najednou jako by poklidná řeka vybuchla, z vody se vynoří obrovitá ryba, šupinatá žebra na jejích bocích v podstatě rozčísnou předeek kánoe. Jakmile sebou kameramanka přestala mrskat, spatřili jsme otřesený výraz na kanoistově obličejí, který se pak změnil v hrůzu, když muži došlo, že se brzy svalí do vody s tou prehistorickou nestvůrou, nemluvě o aligátorech, pokud nějací na jeho výzvu přišli. Chlapák, co tu byl před pouhými pár chvilkami, zmizel a místo něj se objevil vřískající hysterický kluk, co se zběsile štrachá pryč od kánoe a zděšením div nebulí.

„To je věc,“ povídám. „Můžeš to pustit znovu?“ Sklonil jsem se a chtěl jsem záznam vrátit.

Dívčí ruka vystřelila skoro tak rychle jako ten jeseter a chytila mě v zápěstí. „To nedělej, prosím,“ sykla M.

Byl to reflex, takový ten, se kterým se setkáte často, když jste s někým v posteli poprvé. Všichni máme svá tabu, čeho se cizí lidé nesmějí dotknout. A v zápalu člověk někdy zajde moc daleko. Ale poprvé se mi stalo, že jsem zašel moc daleko s počítačem.

„Promiň.“

Pustila mě a omluvně se usmála. „Ne, ty promiň mně. Vědci, laptopy, důvěrná data... znáš to.“

„Ano,“ přikývl jsem, i když jsem to neznal.

„Poslechni,“ odložila laptop na podlahu a převalila se na mě, „co teď nechat ryby být a zkusit si něco prehistorického sami?“

2

Jak jsem zjistil, náš hotel byla spíš elegantní vilka španělského slohu, takže jsme z pokoje měli výhled do dvora s tryskající kašnou. Včera v noci jsem nestihl pochytat všechny detaily. Rušila mě snaha doběhnout co nejdřív do ložnice.

Prošli jsme se v liduprázdné zahradě, přivoněli ke kytkám, já se zastavil u pamětní desky na stěně z neomítnutých cihel. Lopotil jsem se s překladem, a tak se M naklonila blíž a pomohla mi.

„*Le sage est celui qui s'étonne de tout*,“ přečetla plynou francouzštinou. „Moudrý je ten, kdo nade vším žasne.“

„Jako třeba nad skákajícím jeseterem,“ souhlasil jsem. „Nebo nad tím, že tak dobře mluvíš francouzsky. Jak to?“

„Učila jsem se to na vejšce,“ vysvětlila. „A to bys koukal, kolik oceánografů jsou Francouzi, takže mám hodně cviku. Hele, pojď, podíváme se, kde tu je ten obří pindour.“

Vykročili jsme po dlážděné uličce v chladivém stínu vršku s hradem, dole jsme se pak vynořili přímo u maličkého přístavu. Slunce už vyšplhalo nad Středozevní moře a zalévalo světlem scénu, která by asi nebyla nepovědomá ani Matissovi. Křivka pláže z drobných šedých oblázků se vinula od hradu ke slavné falické kostelní věži.

„Lidi předstírají, že mají Collioure rádi kvůli obrazům,“ prohlásila M, „ale ve skutečnosti jim dělá dobře veřejně očumovat erekci.“

„A jak je pěkně opálená a obřezaná,“ poznamenal jsem. „Možná to původně postavili Maurové.“

„Nebo Římani. Pro ty byl ztopořený penis talisman, přinášel štěstí. Mívali je vytesané z kamene na rámu dveří, aby dovnitř nemohli zlí duchové a aby tak přilákali blahobyť.“

Shodli jsme se, že Collioure musí nutně být velmi blahobytné město. Hrad, který se nám tyčil po pravici, měl maličká šterbinovitá okýnka a strmé kamenné zdi, takže vypadal jako kříženec mezi španělskou vilou a skotskou horskou pevností. Vystavěli ho na skalnatém vršku a stěny strmě spadaly pěkných třicet metrů rovnou do moře.

Promenádu nad pláží si zabraly čtyři kavárny se stoly na chodníku. Dohromady tvořily vesničku z ratanových křesílek a stolečků a odlišovaly se jenom barvou polštářků a slunečníků – modrou, červenou, žlutou a bílou. Hosti ale skoro žádní, jen pár osamělých čtenářů novin a jedna skupina šest sedmi žen ve tmavých brýlích. Té jsem si všiml proto, že ve Francii člověk málokdy spatří početnější dámskou jízdu, když tedy nepočítám výprodeje v obchodácích nebo demonstrace zdravotních sester. Tyhle byly mladé, po dvacítce, a na sobě měly krátké sukně a horní díly bikinek. Podle sněhobílé pokožky dorazily přednedávnem z nějakých končin, kde sluníčko ani zdaleka tolik nesvítí. Poklidně klímaly ve svých proutěných křesílkách, jako kdyby tu strávily celou noc.

Říkal jsem si, že to ticho, které vládne v Collioure dneska dopoledne, by asi Matisse nepoznal. Před stovkou let by tu zrovna rybáři vykládali úlovek a ženské by ječivě hlásaly ceny ryb a křikem by jim konkurovala hejna racků. Teď se u mola líně pohupoval půltucet starých rybářských lodí, které byly srovnané jako muzeální výstava pod širým nebem.

„Nemůže se prostě přeptat rybářů, jestli nějaké ty jeseteří sádky nezahlídlí?“ navrhl jsem M.

„Dost ošidné,“ namítla. „Někteří můžou být těmi falšovatelí kaviáru podplacení.“

Natáhli jsme se na pláži a já dovolil oblázkům, ať mi provádějí teplou masáž zad.

M si vzdychla. „Škoda, že musím makat,“ prohlásila, sáhla do tašky a vytáhla cosi, co připomínalo menší sendvičovač. Rozložila to a strčila do toho mobil, jako kdyby si ho v tom chtěla opéct.

„To je co?“ zajímal jsem se.

„Solární nabíječka. Ty jsi ještě žádnou neviděl?“

Musel jsem přiznat, že ne.

„Nikdy si mobil ani iPod nedobívám jinak. Měl by sis taky jednu pořídit. Když jde o zmenšení uhlíkové stopy, pomůže každá maličkost.“

„No, já taky přispívám,“ pochlubil jsem se. „V Paříži jsem jezdil na kolech od Vélibu. A omezil jsem šumivé nápoje.“

M se na mě zadívala. „To myslíš vážně?“ zeptala se. Najednou to znělo trochu nabroušeně.

„Jasně,“ ujistil jsem ji. „V Kalifornii jsem potkal chlápka, co protestoval proti tomu, kolik miliard bublinek oxidu uhličitého vypouštíme, když otevřeme plechovku se sodovkou nebo láhev perlivé vody.“

M nevěřicně zavrtěla hlavou. „Magoři. Nesrovnatelně víc škody nadělá to, že Kaliforniáni dovážejí francouzskou minerálku, aby si pročistili ledviny. Já dneska piju už jenom vodu z kohoutku.“

Tý jo, napadlo mě, nejspíš je jediná žena, která poslední větu kdy pronesla na francouzské půdě – ta to tedy s ochranou životního prostředí myslí vážně.

M napojila mobil do nabíječky. „Čekám důležitý hovor,“ povídá. „Možná budu muset jít s někým na schůzku.“

„Maličkost,“ kývl jsem. „Asi se zajdu mrknout, jestli támhle nejsou nějaký obří jeseteři. Jdeš taky?“ Ukázal jsem bradou ke třpyticímu se moři.

„Ne, díky. Včera jsem tam namočila malíček a div mi neumrznu. Takže si posluž sám.“

Chytil jsem šnorchl a mužně jsem vkročil do vody po kolena, ale pak mě ochromil pořádný elektrický šok, který mi projel od prstů u nohou až do varlat. Jenže když nás sleduje krásná dívka, my muži na trochu té agónie v tříslech nedbáme, a tak jsem se brodil po kluzkých oblázcích dál, až mi dolní půlka těla naprosto znečitlivěla. Zběžně jsem si opláchl brýle, profoukl jsem šnorchl a potopil jsem se do jiného světa.

Jen pár metrů od pláže korzovala celá hejna ryb v konzumovatelné velikosti. Ryby byly prakticky ochočené. Plavaly až ke mně a vypoulenýma očima si prohlížely, co se to k nim přistěhovalo za hromotluka, a z dosahu svižně odplavaly, až když jsem se na ně pokusil sáhnout. Sem tam se celé hejno najednou vrhlo dolů a začalo něco žrát u dna. Slyšel jsem, jak jim cvakají huby.

Měl jsem dojem, že z předešlých setkání na talíři v restauraci poznávám jeden dva větší druhy – parmice a pražmy – ale byly tu i další, které jsem neviděl nikdy. Zavalitá stříbrně zelená torpéda se zlatými pruhy na hřbetech, a taky plošší, pražmám podobné ryby s černými skvrnami u kořene ocasní ploutve. A dole mezi kameny, asi tak v třímetrové hloubce, jsem zahlédl nachový záblesk na stříbrném, zeleném a modrém pozadí. Potopil jsem se tam a nachová se změnila v jasně bílou – bylo to chapadlo chobotnice, které se otočilo a ukázalo mi přísavky. Než mi došel dech, měl jsem právě tak čas se zadívat do upřeného oka a sledovat, jak chobotnice rozvlnila tělo a stahuje na sebe kamínky, aby byla líp schovaná.

Když jsem vylezl z vody, hrál jsem do nachova skoro jako ten hlavonožec. Doklopýtal jsem po kamíncích a sáhl po ručníku. Do své normální barvy jsem začal blednout, teprve když jsem vydrbal i tu poslední kapku vody.

„Jeseteři zatím nikde,“ hlásil jsem. Pak jsem se natáhl na sluníčko vedle M a popsal jsem jí ty ryby, co jsem viděl. „Co to je?“ chtěl jsem vědět.

Pokrčila rameny.

„Ty to nevíš?“

„Ne.“

„Jsi přece oceánografka.“

„Co tím jako chceš naznačit, Paule?“ Veliké tmavé brýle se na mě vyzývavě zadívaly.

„Nic. Děláním jenom to, co po mně chtěla ta propagační cedule v hotelu – nad vším žasnu. Předpokládal jsem, že to budeš vědět.“

„Hele, věnuju se mořské ekologii, nejsem encyklopedie ryb. Vím toho hodně o ohrožených druzích, ale pochybuju, že ty, co jsi viděl, byly ohrožené, jinak by si tak zvesela neplavaly kolem rybářského přístavu. Ryby jsou sice hloupé, ale idioti nejsou.“

Navzdory tomu vtípu se jí do hlasu znovu vkradla ta nabroušenost a nepřátelství, zrovna jako když jsem se jí sápal po laptopu. Je nějak háklivá na spoustu témat. Najednou mě trklo, jak strašně málo toho

o sobě víme – bez ohledu na to, kam až jsme došli, co se týče tělesné důvěrnosti.

„Tak promiň,“ pokrčil jsem rameny. „Já přece nenaznačuju, že se nevyznáš ve vlastní práci. Toho si asi jako vědkyně užiješ až dost. A vím, jak ti z toho je – já jsem zase Angličan, co dělá ve francouzském potravinářském průmyslu.“

Trochu roztála a už se chystala mi olíznout z brady pár kapek slané vody, když tu se rozdrčel její telefon.

„Promiň.“ Vyskočila, popošla po liduprázdné pláži o kus dál a teprve pak to vzala. Mobil držela v jedné ruce, nabíječku ve druhé – a měla ji namířenou na slunce, jako kdyby ten druhý byl na oběžné dráze. Bizarní pohled.

Ale ještě bizarnější byla skupina asi dvaceti úplně stejně oblečených mužů, kteří se mlčky valili po molu, až se mi dostali do záběru. Na sobě měli trička s krátkými rukávy a dolní díly neoprénových kombinéz a každý nesl pásek s olovenými závažími a dlouhé ploutve hruškovitého tvaru. Všechny součásti výstroje do posledního kousku byly černé. Že by potápěčské sdružení místních funebráků?

Když došli na konec mola, navzájem si pomohli navléknout i horní půlky kombinéz a pak po dvojicích vyplavali do zálivu. Díval jsem se, jak se shlukují kolem jedné bóje a po jednom se začínají potápět. Každý se pak vynořil a v ruce zvedl kámen coby důkaz toho, že byl až na dně. Zjevně nějaké cvičení.

Jakmile s potápěním skončili, vyrazili zpátky ke břehu, po kterém pořád sem a tam rázovala a střídavě mluvila nebo pozorně naslouchala M. Říkal jsem si, že je na drátě snad skoro půl hodiny. Slunce už vystoupalo vysoko na nebe a vyhnalo mi z těla všechnu zimu, co do něj zalezla kvůli tomu plaveckému výkonu. Venkovní kavárny se plnily lidmi, kteří si rádi dají šálek už dopoledne.

M došla zpátky ke mně a omluvila se, že to trvalo tak dlouho.

„Budu muset jet do Banyuls,“ povídá. „Je tam výzkumný oceánologický ústav. Zabývají se nějakou nezvyklou činností blízko pobřeží.“

„Dost přesný popis toho, co jsem taky sledoval,“ ukázal jsem bradou na potápěče.

„Vojáci,“ ona na to. „Na hradě je výcvikové středisko commandos. Chodí na noční potápění, šplhají po útesech a tak.“

„Ti by si na beton všimli, kdyby okolo byli nějací jeseteři,“ poznamenal jsem. „Proč se jich nezeptáš?“

„To těžko. Cizí vědec, který se snaží vyzvědět od francouzské armády nějaké tajemství? Už by mě nikdy nepustili zpátky do Francie.“

„No tak bych s nimi mohl promluvit já,“ navrhl jsem. „Rád bych ti pomohl s pátráním.“

M se zasmála. „To jako že k nim jenom tak nonšalantně zajdeš a přeptáš se, jestli je poslední dobou na kánoi nepřepadla nějaká prehistorická nestvůra?“

„Jsem sice chlap, ale jistá delikátnost mi není cizí, hele.“

„Hm, jasně.“ Zazubila se na mě tak lascivně, že ani člen commandos by se za to nemusel stydět.

Zrovna jsem se chystal navrhnout, jestli by si to s tou delikátností nechtěla ověřit v hotelu před odjezdem do Banyuls, když tu se k nám od stolků před kavárnou donesla salva hvízdání a halekání. Podřimující dívky se probraly a začaly se navážet do výsadcárů, kteří se plahočili kolem nich v potápěčské výstroji.

Podle výkřiků „Tý vado“ a „Stáhni si ten neoprén“ a „To máš v kapse šnorchl, nebo mě jenom tak rád vidíš?“ jsem pochopil, že to jsou Angličanky. Už vydrancovaly a sexuálně zprudily Dublin, Prahu i Krakov, a teď podle všeho ty naše slepičí nájezdnice hledají kořist i jižněji.

Nebozí francouzští vojáčci, pomyslel jsem si. Silně pochybuju, že jejich výcvik byl tak důkladný, aby je obrnil i proti typické anglické babské jízdě.

Výcvikové středisko commandos jsem našel hravě. Bylo veřejnosti naprosto dostupné.

Vlastně to byl jen takový výklenek u paty hradní stěny, promoklá

plošina velká jako tenisový kurt, na níž byly stojany s kánoemi a různým potápěčským vybavením. Po žebříku se dalo slézt k moři, kde byly uvázané tři nafukovací čluny; jejich masivní přívěsné motory byly bezbranně vystavené pro kohokoli, kdo by je chtěl ukrást nebo sabotovat. Po samotných výsadbářích ani stopy, leda by se maskovali za žmolky řas.

Jediné bezpečností opatření, jaké jsem zahlédl, byla kovová vrata se jménem jednotky: „CNEC, 1er Choc“. Usoudil jsem, že druhá část názvu bude něco jako „první úderný prapor“ a nebude to mít nic společného se všeobecně používanou francouzskou zkratkou ze slova „čokoláda“. I když celé to čokoládovými figurkami vojáčků poněkud zavánělo. Tihle hoši nemůžou být doopravdy úderná jednotka... nebo snad jo?

„Vojáci... oni plavou často?“ zeptal jsem se nějakého Francouze, co si na video natáčel nafukovací čluny. Nejspíš kolega rozvědčík.

„Ano, každé ráno.“ Odpověděl. „Krásné motory, že? Hah!“ Takže ne špion, spíš přívěsně-motorový fetišista.

Rozhodl jsem se, že zkusím u commandos štěstí znovu až zítra ráno, a doloukal jsem se k úpatí hradní stěny. M odjela do Banyuls, takže přes oběd tu budu sám, a už jsem si vyhlédl restauraci se zahrádkou, kam dopadalo polední slunce.

Jídlo by potěšilo i toho nejprísrnějšího ekologa. Ančovičky marinovaly asi tak kilometr odsud, jak mi řekl číšník. Růžové víno taky místní, Appellation Contrôlée Collioure, vinohrady bych patrně zahlédl, kdybych se jen otočil a zadíval se do vnitrozemí. A hlavní chod – celá pečená pražma – se natolik podobal těm rybám, co jsem s nimi plaval ráno, až jsem pocítil bodnutí viny. Když nepočítám rýži a kávu, ze všeho jídla na stole patrně nejdelší cestu urazila sklenka vody z kohoutku, kterou sem pravděpodobně svádějí z Pyrenejí. Prakticky všechno ostatní – včetně dušených cuket a rajčat – mohli vypěstovat a odchovat a ulovit do vzdálenosti několika kilometrů od restaurace. Vive la France, pomyslel jsem si. Jen doufám, že ostatní členové G8 si takovéhle věci zapamatují, až budou rozdávat ty emisní povolenky.

Maceroval jsem se v nálevu z růžového vína a sebeuspokojení, ale vtom jsem si všiml, že kolemsedící se zajíkají a na něco nadávají.

„*Merde!*“

„*Putain!*“

Zadíval jsem se tam, kam se dívali oni, a hned jsem se přidal.

„Kurva drát!“

Na vrcholku hradní stěny, v děsivé třicetimetrové výši nad betonovou pěšinou, si to po cimbuří špacírovala nějaká žena.

„*On va la ramasser à la petite cuillère, celle-là,*“ povídá číšník. Že jestli spadne, budou ji seškrabávat kávovou lžičkou.

Jako všichni ostatní jsem se zadržným dechem sledoval, jak to otočila a zase jde blíž k nám. Něco natáčela malou ruční kamerou a jako by si povídala s někým vevnitř v hradu. Určitě zakopne a upadne, určitě. Vykřikne a pak se ozve nechutný pleskavý zvuk po dopadu, a ona bez debaty skončí asi jako ta moje pražma poté, co jsem ji konečně vidličkou otevřel. Nejradši bych zavřel oči, ale jako všichni jsem je nemohl odtrhnout.

Měla rozpuštěné černé vlasy po ramena, nejspíš byla štíhlá – a působila naprosto sebejistě. Určitě to bude modelka, usoudil jsem, a poručili jí, ať nasadí život pro nějakou reklamu na šampón nebo na digitální kamery. Rázovala sem a zase tam, ani se nedívala, kam klade nohy, a klidně si natáčela pláž.

Upíral jsem zraky vzhůru k ní a nehlučně jsem vysílal prosbu někam k objektivu její kamery. „Slez, ženská“ říkal jsem jí. „*Descendez, s'il vous plaît.*“

Najednou spustila kameru a upřeně se na mě zadívala, jako by mi rozuměla. Byl jsem příliš vylekaný, než abych zareagoval, ale několik jiných lidí na ni začalo mávat, ať honem sleze.

Konečně seskočila zpátky do hradu a mimo náš dohled a ostatní jedlíci úlevou vydechli a pustili se do živé debaty o tom, proč kasteláni nebo kdo na hradě nezabrání lidem lézt na hradby a riskovat životy. Ale jak jsem sám viděl, na tomhle hradě zřejmě není bezpečnost žádná velká priorita.